

چهاردهمین جشنواره سراسری
تئاتر کودک و نوجوان
ارمنجان ۶ تا ۱۰ آبان ۱۳۸۶

تاریه فله

تئاتر کودک و نوجوان

نشریه روزانه چهاردهمین جشنواره سراسری

شماره پنجم

- ◆ ستاد مشترک برای جشنواره پانزدهم
- ◆ به آینده خوش آمدید
- ◆ این فرصت، فرصت مغتنمی است
- ◆ به کف! به هورا!!!

متن خوانی هملت شازده کوچولوی دانمارک

نمایشنامه خوانی هملت، شازده کوچولوی دانمارک، سه شنبه شب در تالار استاد فرشچیان اجرا شد: برنامه ویژه نمایشنامه خوانی هملت، شازده کوچولوی دانمارک با اجرای علیرضا خمسه، گلاب آدینه، رضا بابک و نورا هاشمی، در تالار استاد فرشچیان اجرا شد و با وجود تاخیر یک ساعته مورد استقبال مخاطبان قرار گرفت. داستان نمایش از این قرار است که هملت، شازده کوچولوی دانمارک با کمک اوفلیا و خرس مهربان، تلاش می کند تا مکر عموی خود، لکودیوس را که می خواهد شاه را با جام زهر مسموم کند، خنثی نماید و پدرش را نجات دهد.

اختتامیه، پنجشنبه ساعت ۱۸ مراسم اختتامیه چهاردهمین جشنواره سراسری تئاتر کودک و نوجوان امروز ساعت ۱۸ در تالار مجتمع فرهنگی هنری استاد فرشچیان برگزار می گردد. در این مراسم علاوه بر اعلام آراء داوران جشنواره، جایزه تماشاگران کودک و نوجوان اصفهانی به نمایش برتر اهدا خواهد شد. همچنین در این مراسم از داوود کیانیان به پاس خدمات بی شائبه در زمینه تئاتر کودک و نوجوان تقدیر خواهد شد.

جنگ شادی فیتیله در شهرستان های اردستان و نائین

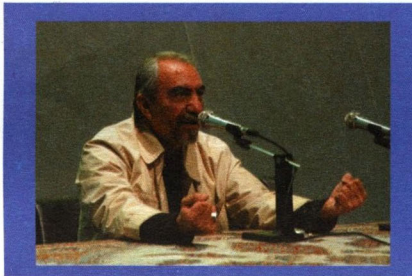
با برنامه ریزی و هماهنگی کمیته امور شهرستان ها، گروه فیتیله همزمان با چهاردهمین جشنواره سراسری تئاتر کودک و نوجوان در شهرستان اردستان حضور یافتند. از تاریخ ۸۶/۷/۳۰ تبلیغات و اطلاع رسانی این برنامه به طور گسترده در سطح شهرستان انجام و از تاریخ ۸۶/۸/۲ پیش فروش بلیط برنامه جنگ فیتیله آغاز و تا روز اجرای برنامه ادامه داشت. پیش فروش بلیطها با توجه به ظرفیت سالن به تعداد ۹۰۰ نفر انجام گرفت اما در زمان اجرای برنامه که ساعت ۱۵/۳۰ روز ۸۶/۸/۶ بود استقبال بیش از فروش بلیط بود ویا توجه به تدابیری که اندیشیده شد تعداد یکپهزار و پانصد نفر در سالن حضور پیدا کردند و جنگ شادی توسط گروه مذکور برگزار گردید. همچنین این گروه جنگ خود را در شهرستان نائین نیز برگزار نمود. لازم به ذکر است با توجه به نظرسنجی که پس از این برنامه انجام گرفت حدود ۸۷ درصد از حاضرین از برنامه مذکور رضایت کامل داشتند و خواستار اجرای بیشتر این برنامه های فرهنگی شهری، در شهرستان شدند.

این فرصت، فرصت مغتنمی است

ی تئاتر دانست. سپس تئاتر خلاق را معرفی کرد که عوامل آن فقط دانش آموزان هستند و در آن به یک مربی آگاه نیازمندند که باید در زمینه ی تئاتر فوق تخصص داشته باشد. در پایان از عوامل تئاتر خواست تا با معیار خود کودکان و با زبان خود آنها که زبان بازی و ارتباط فیزیکی و سهم شدن در بازی است برای آنها تئاتر کار کنند.

بخش بعدی جلسه به معرفی کتاب «تئاتر برای بچه ها» نوشته ی «دیوید وود» و ترجمه ی محمد حسین فدایی حسین» و «رکسانا شاه جانی» اختصاص یافت. فدایی حسین با معرفی کتاب و توضیح فرایند ترجمه ی آن به معرفی کامل نویسنده پرداخت و اذعان داشت که سخن اصلی این کتاب اهمیت تئاتر کودک است و این مقوله به شدت نیازمند توجه است. رکسانا شاه جانی هم در مورد همکاریش با محمد حسین فدایی حسین صحبت کرد و همین طور از مشکلاتی که در ترجمه ی این نوع کتابها با آن روبه رو هستند، از جمله تبدیل نشانه های ناآشنا به نشانه های آشنا در فرهنگ خودی. سپس حضار سوالاتی در مورد این کتاب از ایشان پرسیدند.

این جلسه ساعت ۱۲ شب، پس از سخنرانی مصطفی رحماندوست و سید صادق موسوی در مورد برگزاری جشنواره امسال به پایان رسید.

نشست تخصصی چهارمین شب جشنواره، میزبان سه میهمان بود: داوود کیانیان، محمد حسین فدایی حسین و مصطفی رحماندوست. جلسه با صحبت های داوود کیانیان در مورد تئاتر کودک و بازیهای نمایشی شروع شد و ایشان با معرفی تئاتر، ضرورت شناخت این هنر را به کسانی که به این کار مشغولند یادآور شد؛ که علاوه بر آگاهی، به شناخت مخاطب هم یاری می رساند. داوود کیانیان این فرصت را فرصتی مغتنم برای تبادل تجربه های هنری هنرمندان این عرصه بر شمرد. سپس در مورد بازی کودکان که پایه ی زندگی آنهاست و به صورت یک گزینه ی قوی در آنها وجود دارد توضیحاتی داد و انواع نمایشی آنرا مثل مهمان بازی، آسیاب بچرخ و... بر شمرد و همه ی آنها را زیرمجموعه

سرچشمه های وحی بازگردید. رسول هنرمند در مورد نمایشنامه تئاتر گفت: بزرگترین مشکل ما در تئاتر نمایشنامه است. ما در زمینه کارگردانی و بازیگری بسیار وضعیت بهتری نسبت به متن داریم. لذا باید با اتکا به ادبیات کهن و قصص قرآنی و احادیث به خلق آثار هنری بپردازیم. شاهین فر در این جلسه تصریح کرد: در افقی که برای جشنواره ترسیم کرده ایم، باید بجای مدیریت اقتضایی به مدیریت هدفمند روی بیاوریم و با استقرار دبیرخانه دائم جشنواره در اصفهان، هنر تئاتر را بصورت یک فعالیت همیشگی ونه صرفا مقطعی به زمان جشنواره در بیاوریم.

حضور اعضای کمیته فنی و محتوایی در دفتر نشریه

اعضای کمیته فنی و محتوایی جشنواره با حضور در دفتر نشریه «گریه خنده» به سوالات ما پاسخ دادند. در این نشست صمیمی و صریح، آقایان هنرمند، قانعیان، شاهین فر، صدیقی، اشرفیان حضور داشتند. در این جلسه پیرامون وضعیت محتوایی و فرم در تئاتر گفتگو و تبادل نظر صورت گرفت. اشرفیان در این گفتگو گفت: ما باید در فرم، جهانی شویم اما در زمینه محتوا باید به

عکس: پریزاد رادگودرزی
با تشکر از: آرش عباسی، خدیجه توسلی، سید امیر غیاثزاده شرکت دیده پرداز صبا و صدرا مجد گرافیک و صفحه آرایی:
خانه، گرافیک نردبان: www.eXir4U.com
امور چاپ: نقش جهان

گریه خنده
نشریه روزانه چهاردهمین جشنواره سراسری تئاتر کودک و نوجوان - اصفهان
آبان ماه ۱۳۸۶

مدیرمسئول: سیدعلیرضا حسینی
جانشین مدیرمسئول: محمدتقی خلیلزاده
سردبیر: رضوان اصغری
تحریریه: بهروز سهیلی، امیرمالک صالحی، فخری شکرچیان، حمیدرضا فروزنده، نفیسه حاجاتی، موسی محمدیان، الهام ابراهیمزاده، رضا احسان پور

۲
گریه خنده
نشریه روزانه چهاردهمین جشنواره سراسری تئاتر کودک و نوجوان

در گفتگوی اختصاصی «گریه خنده» با سید فرهاد عریضی؛ دبیر اجرایی جشنواره مطرح شد:

پیشنهاد تشکیل ستاد مشترک، جهت برگزاری جشنواره پانزدهم

سید فرهاد عریضی از آن دست مدیرانی است که می‌توانم راحت با ایشان مصاحبه کنم. ساعت ۹:۳۰ صبح که پیش‌دکتر می‌روم، با روی خوش تحویلیم می‌گیرد. از او می‌خواهم روی میل بنشیند تا mp3 player را جلوی صورتش بگیرم. ولی او که پایش درد می‌کند، روی همان صندلی خودش مینشیند و صورتش رو نزدیکم می‌کند تا دستم خسته نشود.

از چه مدت قبل درگیر کارهای چهاردهمین جشنواره بودید؟

تقریباً از اردیبهشت‌ماه بود که بحث جشنواره چهاردهم و پیگیری‌های کارها و فراخوان‌هایش از طریق دبیرخانه تهران اعلام شد و من درگیر کارهای ماهانگی بین تهران و اصفهان شدم. تا امروز که ۹ آبان‌ماه و روز آخر جشنواره است، شاید نزدیک به شش ماه است که به طور مستمر مشغول بوده‌ام. اوایل با فاصله بیشتری و اکنون تقریباً ۲۴ ساعته درگیر هستم.

به نظر خودتان سطح کیفی برگزاری جشنواره‌ی امسال چگونه بود؟

این را من نباید بگویم! ولی فکر می‌کنم با توجه به پیش‌بینی‌هایی که انجام داده بودیم، خوب پیش‌رفته، من خودم راضی هستم ولی این را باید از میهمانان پرسید تا ببینیم که رضایت دارند یا نه؟

کمبودها و مشکلات اصلی این جشنواره از نظر شما چه بود؟

یکی از اساسی‌ترین مشکلات ما کمبود سالن مناسب تئاتر در اصفهان است. اصفهان سالن‌های متعددی دارد، سالن‌های اجتماعات و سالن‌های مراسم ولی سالن مخصوص تئاتر در اصفهان خیلی کم داریم. این دست و پای ما را برای حرکت خوب و مناسب محدود می‌کند و بسیاری از انرژی‌ها ما صرف تجهیز سالن‌های دیگر و رساندن آنها به حد قابل قبول برای اجرا می‌شد.

همکاری سازمان‌ها و ارگان‌های مربوطه با شما چگونه بود؟

به لطف خدا سازمان‌ها و ارگان‌ها همه همراه این جشنواره بودند. چه در بخش اطلاع‌رسانی، چه در بخش انتظامی، چه در بخش پشتیبانی خوب بود. ولی از نظر بنده چنین کارهایی یک ستاد مشترک نیاز دارد که آن ستاد مشترک بتواند امکانات و نیروهای استان را بسیج کند که همه استان بتوانند از این جشنواره بهره‌مند شوند. چون این اتفاق ظرف ۵-۴ روز رخ می‌دهد و در این چند روز برای تعداد زیادی از گروه‌ها و اجراها و نیز امکانات جانبی و حرکات‌های جنبی برنامه‌ریزی می‌شود، فکر می‌کنم یک ستاد مشترک را بخواهد که بشود از آنجا تمام مباحث فرهنگی استان را زیر نظر گرفت.

برگزاری جشنواره چهاردهم چه تفاوتی با سال‌های پیشین داشت؟

امسال سعی کردیم مشکلات سال‌های پیش را کمتر داشته باشیم یعنی در نظرات و مشکلات، از جزیی‌ترین مطالب مثل اسکان و غذا گرفته تا کلی‌ترین مطالبی که در بحث‌های اجرا و انتخاب پیگیری‌های متعدد داشتیم. فکر می‌کنم در عین اینکه در جشنواره‌ی سیزدهم زحمت زیادی کشیده شده بود، دوره‌ی چهاردهم با تلاش دوستان و پشتیبانی‌هایی که مدیر کل محترم اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان اصفهان داشت، مطلوب بوده است، البته مطمئن هستم که انتقاداتی به ما وارد است، که بعد از اعلام نظرسنجی‌ها و جمع‌بندی بولتن داخلی، بتوانیم جشنواره‌ی پانزدهم را با مشکلات کمتری اجرا کنیم.

نظر جنابعالی در مورد این قضیه که سه دوره جشنواره در یک شهر برگزار شود چیست؟

اصلاً تثبیت جشنواره و امضای تفاهم‌نامه‌ی

ما حضور داوران را در ساعاتی تنظیم کردیم که سالن از لحاظ کمی و کیفی دارای کمترین مشکل باشد و بهترین سرویس‌دهی را به بازیگران و کارگردانان داشته باشد. داوران با راحتی و طیب خاطر بتوانند نظراتشان را ارائه دهند. اجرایی‌هایی که معمولاً کارگردانان با آنها مشکل داشتند، اجراهای صبح بوده است، به جهت اینکه در این اجراها دانش‌آموزان حضور داشتند، شلوغی خاص بچه‌ها بود و قابل کنترل هم شاید نباشد، چون نمایش‌ها شاد و موزیکال و عروسکی بودند که بچه‌ها به وجد می‌آمدند و بنابراین شاید بهترین سیستم صدا هم نتواند جوابگو باشد، من این را قبول دارم، ولی ما بعد از ظهرها چنین مشکلی در هیچ کدام از سالن‌ها نداشتیم و همه به دلیل حضور خانواده‌ها و کنترل روی بچه‌هایشان راضی بودند، ولی قبول دارم مشکلات صبح وجود داشت که تا حدودی هم اجتناب‌ناپذیر بود.

برگزاری این گونه جشنواره‌ها می‌تواند چه تاثیری در پیشرفت هنر شهر و استان داشته باشد؟

محققاً موثر است. حضور هنرمندان در شهر و حرکت‌های فرهنگی هنری حالت جشنواره‌ای و شور و هیجانی که در مدتی کوتاه به وجود می‌آید، شبیه یک بستر فرهنگی است که یک دفعه به شهر تزریق می‌شود، این یک بُعد قضیه است. نکته دیگر موج نقد‌هاست که بعد از جشنواره روی کارها، حرکت‌ها، نمایش، اجراها و غیره انجام می‌شود و خود اینها باعث تحرک کار می‌شود.

خاطره‌ی جالبی که از سختی‌ها یا شادی‌های این جشنواره داشتید؟

البته این گونه کارها و فعالیت‌ها تماماً خاطره است و بنده خیلی علاقه دارم که درگیر چنین کارهای سنگینی باشم. فشار کار بعضی اوقات در حدی بود که من می‌دیدم بعضی همکاران حتی در حال راه‌رفتن از فرط خستگی خوابشان می‌برد! اما خاطره‌ی جالب خودم این بود که من به عنوان دبیر جشنواره‌ی تئاتر کودکان، دختر خردسالم را این روزها کمتر می‌دیدم. چون شب‌ها دیروقت به خانه می‌رفتم و صبح‌ها زود بیرون می‌آمدم، خواب بود.

که بگویم مثلاً ۳ سال یا ۴ سال در یک جا باشد به کارگردانان و تهیه‌کنندگان و برنامه‌سازان این اطمینان خاطر را می‌دهد که لاقلاً یک شهر یا استان متولی شده است و با خیال راحت سراغ تولید، فکر و نمایشنامه و حرکت در آن کار می‌روند. این برای تهیه‌کننده، برنامه‌ریز و تولیدکننده‌ی کار نمایش کودک و نوجوان مطلوب است. برای خود آن شهر هم به جهت آنکه مردم این اتفاق فرهنگی را در طی هر چند مدت کوتاه ببینند، این واقعا مهم می‌باشد، چون همه جای دنیا مرسوم است که شهرهایشان به نام‌های پلاکارد خورده است و اصفهان باید حتماً به این نام شناخته شود. چون سابقه ۱۳ دوره جشنواره‌ی فیلم کودک و نوجوان داشته و الان دومین سال نمایش تئاتر کشور هست که تجربیات قبل و تجربیات امسال اصفهان را در این زمینه‌ها قدرتمند ساخته است. بنابراین این تثبیت هم برای برنامه‌ریزان استان مهم است و هم برای برنامه‌سازان حیطه‌ی فرهنگی-هنری.

چطور شد که مجتمع فرهنگی-هنری فرشچیان به عنوان محل برگزاری انتخاب شد؟

خوشبختانه امسال دست اداری فرهنگ و ارشاد اسلامی بازتر بود، افتتاح مجتمع فرشچیان پس از ۱۸ سال، با امکاناتی که دارد، شاید دارای معدود سالن‌های تئاتر استاندارد کشور می‌باشد و این مجتمع به دلیل آنکه هم یک مجموعه‌ی فرهنگی و هم مجموعه‌ی هنری دارای قابلیت‌های متفاوت از لحاظ مختلف و دارای فضای مفرح و شاداب از نظر بصری و هم اینکه در منطقه مرکزی شهر است، بهترین گزینه برای برگزاری بود، مضاف بر این که این مجتمع جزو املاک خود وزارتخانه است.

سطح رضایت مدعوین و میهمانان از جشنواره تا الان چگونه بوده است؟

با توجه به نظرسنجی‌هایی که ما داشتیم، سطح رضایت مخاطبان و میهمانان در حد بالایی بوده است.

در صحبت‌هایی که ما با کارگردان‌ها داشتیم، آنها از کیفیت سالن‌ها و نور و صدا ناراضی بودند، دلیل این قضیه چیست؟

گفتگوی اختصاصی «گریه خنده» با کارگردان نمایش «چتر من» از کشور یونان

دوست داشتم زبان فارسی یاد بگیرم

واکنش مخاطبین ایرانی چه تفاوتی با واکنش کودکان کشور خودتان داشت؟

تفاوت‌های زیادی دارند. بزرگترین تفاوت این بود که در کشور من، مخاطبان تئاتری که ما کار می‌کنیم، ۲ تا ۵ سال هستند و حداکثر ۵۰ نفر مخاطب می‌آیند دور ما می‌نشینند. اما این جا، تعداد مخاطبان خیلی زیادند. تفاوت دیگر این است که در کشور ما، وقتی نمایش اجرا می‌شود، همه ساکتند و بعد از پایان نمایش، نظرشان را اعلام می‌کنند ولی این جا، مردم وسط نمایش ابراز احساسات می‌کنند و من فکر می‌کنم تماشاچیان این جا خیلی سرزنده‌تر هستند.

از اجرای خودتان راضی هستید؟

بله. البته! کار با سرعت انجام شد و ما مجبور بودیم نور و صدا را تنظیم کنیم، اجرا کنیم، دوباره اجرا کنیم و... ولی من فکر می‌کنم اجرا در ایران تجربه‌ی خیلی خوبی بود.

در ایران، بیشتر تئاترها قصه محور است. تئاتر شما چه قدر قصه‌محور بود و چه قدر احساس‌محور؟

من فکر می‌کنم، نمی‌شود این دو مقوله را از هم جدا کرد. داستان نمایش برایم مهم بوده ولی این دلیل نمی‌شود که به احساس و بازی‌ها توجه نکنم. هدف نمایش این بود که بچه‌ها یاد بگیرند روی پای خودشان بایستند.

چند ماه برای این نمایش کار کردید؟

دوماه و نیم تمرین کردیم. در نمایشتان چند دیالوگ فارسی داشتید. دلیل این کار چه بود؟

خب هم به این خاطر که دوست داشتیم زبان فارسی را یاد بگیریم و هم این که روی مخاطب کودک تاثیر بیشتری بگذاریم.

نمایش شما چه حرفی برای بچه‌ها دارد؟

می‌خواستم بچه‌ها با رنگها بازی کردن و چیزهای خیالی آشنا شوند و دوم این که می‌خواستم بچه‌ها با دنیای اطرافشان بیشتر آشنا شوند و برای خودشان نظر دیگری داشته باشد و طور دیگری فکر کنند. در واقع می‌خواستم به بچه‌ها بگویم که دوستی که دارند در وجود خودشان است و این گونه، بچه‌ها دیگر هیچ وقت احساس تنهایی نمی‌کنند. هنر تئاتر، هنری است که همه می‌توانند متوجه آن شوند مخاطب نمایش با هر زبانی، می‌تواند پیام نمایش را بفهمد.

آیا این نمایش، جای دیگری هم اجرا شده؟ یا برای اجرا در ایران نوشته شده؟

در کشورهای دیگر تا به حال اجرا نداشته و اولین بار در ایران اجرا شده. اولین بار هم هست که به ایران می‌آیم و از این که این جا تماشاچیان زیادی داشته، خیلی خوشحالم.

نظرتان در مورد ایران چیست؟

خیلی چیزهای متفاوتی. در مورد کشور شما صحبت‌های ترسناکی شنیده بودیم ولی اشتیاق زیادی داشتیم که ببینیم و با چشمان خودمان ببینیم. وقتی آمدیم و دیدیم که شنیده‌هایمان خیلی با دیده‌ها تفاوت دارد، بسیار خوشحال شدیم و از این که در این جشنواره شرکت کردیم خیلی راضی هستیم.

آیا تا به حال تئاتری از ایران دیده‌اید؟

تئاتر ندیده‌ام ولی چند فیلم دیده‌ام که خیلی دوست داشتم. چند کار از عباس کیارستمی. فیلم یک پسر بچه‌ی نابینا که خیلی تاثیرگذار بود و من بعداز فیلم گریه کردم. دوست داشتم که ببینم ایران و خودم تئاتر ایران را از نزدیک ببینم.

نمایش یونانی «چتر من» روز سه‌شنبه در دو نوبت و صبح روز چهارشنبه در یک نوبت برای کودکان اجرا شد و بعد از اجرای اول به سراغ کارگردان نمایش، خانم «کاترینا الکساکی» و مترجم ایشان خانم بهزاد رفتیم تا درباره نمایش و اجرایشان در ایران بگویند.

کمی در مورد داستان نمایشتان توضیح دهید. داستان در مورد دختری است که به چترش خیلی علاقه دارد. یک شب که می‌خواهد، در رویا با چترش که حالا به صورت یک دختر درآمده به سرزمین‌های ناشناخته، جنگل، دریا و ... می‌رود. بعد کم کم خوابش می‌گیرد و وقتی از خواب برمی‌خیزد، چترش را می‌بیند ولی اثری از دختر نیست.

دیروز صبح کودکان در سانس ویژه

میهمان تالار استاد فرشچیان بودند

جشنواره کودک و بزرگ، پیر و جوان نمی‌شناسد؛

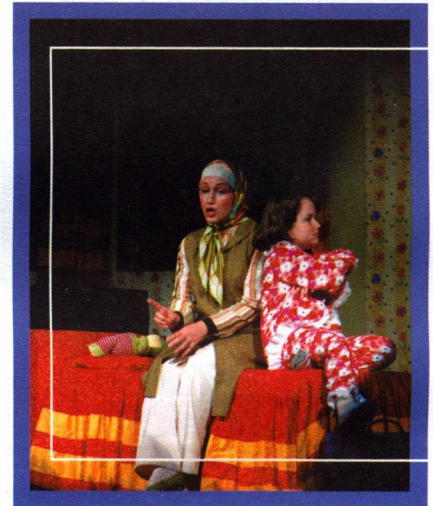
اهل دل می‌خواهد و بس...

تئاتر "سارا و لوبیای سحرآمیز" دیروز در تالار استاد فرشچیان اجرا شد، به همین بهانه به سراغ "روشنگ کریمی" کارگردان آن رفتیم.

از سابقه خود و گروهتان بگویید؟

من حدود ده سال است که در عرصه‌های مختلف کار کودک اعم از عروسک‌گردانی، بازیگری، طراحی صحنه و دکور، دستیار کارگردان و نویسندگی کار کرده‌ام. الان هم مربی تئاتر یکی از مدارس راهنمایی می‌باشم. گروه ما یعنی کانون هنری پاکان، از سال ۱۳۶۰ تأسیس شد و از همان سال شروع به فعالیت کرد. با استناد به آمار مجله‌ی نمایش، فعال‌ترین گروه تئاتر کودک و نوجوان، همین گروه است.

تئاتر کودک چه ویژگی‌هایی دارد؟

مهمترین ویژگی تئاتر کودک، مخاطب آن است و چون کودک، ساده و صادق و صمیمی است پس تئاتر کودک هم باید همین شاخصه‌ها را داشته باشد.

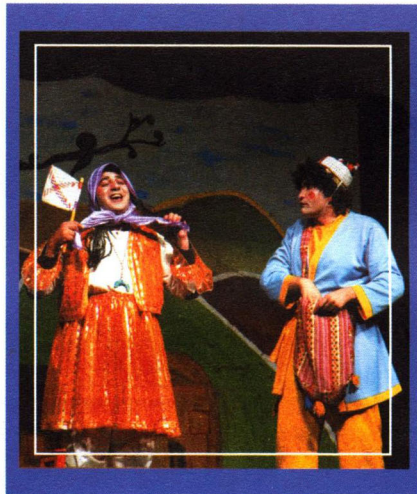
پیام نمایش شما چیست؟

نمایش ما چندین پیام را به موازات هم دارد. این نمایش به تماشاگر القا می‌کند که قصه‌هایی را که نسل پشت نسل تکرار شده‌اند را بدون فکر نپذیرد. همچنین می‌گوید، بچه‌ها را محدود به چارچوب قدیمی قصه نکنیم. از دیگر پیام‌های نمایش نیز محبت و مهربانی است.

تئاتر "مش‌مش قلی‌خان" دیروز در تالار شیخ‌بهایی اجرا شد، به همین بهانه به سراغ "ناصر آویژه" کارگردان آن رفتیم.

از سابقه خود و گروهتان بگویید.

ناصر آویژه. متولد سال ۱۳۵۰ در تهران و کارشناس زبان و ادبیات فارسی هستم. گروه «بازی‌سازان» را در سال ۱۳۷۹ تأسیس کرده و کارهایی که با این گروه انجام داده‌ام عبارتند از: «چهار صندوق شادی»، «صندوقچه مروارید»، «به شهر بی‌پزند»، «طلسم شهر قصه»، «شب طولانی پلدا». همچنین کارگردانی مجموعه تلویزیونی «پروانه‌ها»، بازی در مجموعه‌های تلویزیونی ویژه کودکان «پالام پولوم بی‌لیم»، «یک تابلو حماسه»، «شیرین‌تر از کلاغ پر»، «فصل گرم»، «دالی»، «پشت صحنه» و «شهر قشنگ» را نیز تجربه کرده‌ام.

تئاتر کودک چه ویژگی‌هایی دارد؟

ویژگی‌های تئاتر برای کودکان و بزرگسالان یکسان است ولی تفاوت آنها در محتوایشان است. یک تئاتر خوب باید متن خوب، کارگردانی خوب و بازیگری خوبی داشته باشد.

پیام نمایش شما چیست؟

پیام نمایش مش‌مش قلی‌خان: یک پیام کاملاً اخلاقی و انسانی است که ارزش انسان بودن آنقدر زیاد است که همیشه باید مواظب این باشیم که از این ارزش فاصله نگیریم.

تئاتر "پادشاه قصه‌ها" دیروز در سالن حوزه هنری اجرا شد، به همین بهانه به سراغ "احمد سلیمانی" کارگردان آن رفتیم.

از سابقه خود و گروهتان برایمان بگویید؟

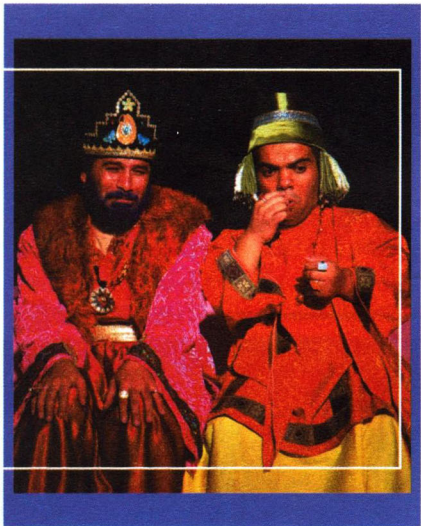
با گروه تئاتر آیین حدود ۵ سال است که کار کودک را به صورت جدی دنبال می‌کنیم. و سال گذشته هم با نمایش «یک دختر و یک سرباز» در جشنواره بودیم.

تئاتر کودک چه ویژگی‌هایی دارد؟

جواب این سوال را از قول استاد «فدای حسین» می‌دهم. ایشان همواره می‌فرمایند:

«دیگر از بزرگترها گذشته است. اگر بخواهیم چیزی را به کسی یاد بدهیم باید به سراغ بچه‌ها برویم چون روی بچه‌هاست که می‌شود کار کرد.»

این بزرگترین ویژگی است که تئاتر کودک باید داشته باشد. با تئاتر که از تاثیرگذارترین هنرهاست، می‌شود با کودک رابطه برقرار کرد و مفاهیم را به او انتقال داد.

پیام نمایش شما چیست؟

می‌خواهیم به بچه‌ها بگوییم که به جای تغییر دادن قصه‌ها، سعی کنیم پندهای موجود در آنها را یاد بگیریم. چون قصه‌های قدیمی‌ها، هیچ کدام خالی از پندها و نکته‌های آموزنده نیستند.

اعضای کمیته فنی-محتوایی در دفتر نشریه

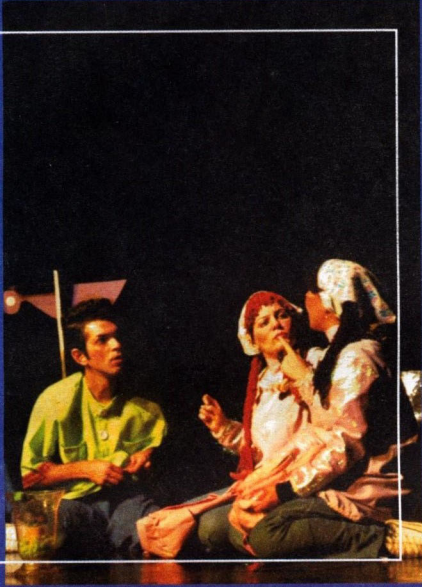

داوود کیانیان در کمیته اطلاع‌رسانی، ساعت ۱۲ شب چهارشنبه

نگاهی به اجرای نمایش «دیوک‌ها»

به آینده خوش آمدید

باشد؟ موجوداتی لوس و بی‌دست و پا که فقط بلند جیغ بزنند. آیا یک دختر بچه نمی‌تواند متفکر، مدیر یا مخترع باشد؟ این از خطرات هنر نمایش است که کودک تماشاگر به سرعت از آن الگو می‌گیرد. حرکات بازیگران و شخصیت‌های روی صحنه به راحتی می‌توانند برای کودکان الگوساز باشند. اما اگر رفتار شخصیت‌ها، روی صحنه و در فضای خود نمایش، تحسین یا تقبیح شود، می‌تواند این تشخیص را به او بدهد که آیا این کار درست است یا خیر؟ چرا بچه‌های کلاس این قدر شیطان و پر سر و صدا هستند؟ فقط به خاطر خندانند مخاطب یا جلب توجه او؟ یادآوری می‌کنیم که نمایش جذابیت کافی را داشت. رنگ‌ها و موسیقی و بازی‌های متنوع، کودک را لحظه‌ای از صحنه غافل نمی‌کرد، اما تمرکز را از او می‌گرفت. تنوع موضوعاتی که معلم و شاگردان از آن حرف می‌زنند و همینطور شلوغی بیش از حد در صحنه کمی او را گیج می‌کرد. اما درست از لحظه‌ی ورود پسرک به سرزمین دیوک‌ها، به خاطر تمرکز روی یک موضوع، نمایش برای کودک قابل فهم‌تر گردید. هدایت خوب بازیگران و میزبان‌هایی که می‌توانست به راحتی توجه کودک را به جایی معطوف کند که قصه لازم دارد، از نکات مثبت کارگردانی خانم سیمین امیریان بود.

دیوک‌ها توانست ذهن خیال‌پرداز کودک را با خود همراه کند و سرزمین رویایی و دوست‌داشتنی بسازد که او با ذوق و شادی وارد آن شود. به امید اینکه تالار هنر و تالارهای هنر دیگر بتوانند بعد از جشنواره نیز دوباره تبدیل به این سرزمین‌های رویایی برای کودکان شوند و خسته نباشید به گروه اجرایی نمایش دیوک‌ها.

وارد سال ۲۲۰۰ می‌شویم. سالی که همه جا خشک شده و اثری از هیچ درختی نیست. با این حال درس طبیعت هنوز به بچه‌هایی تدریس می‌شود که تاکنون درختی ندیده‌اند و فقط با لیزر و چیزهای پیشرفته سرو کار دارند. دانه‌ی نجات‌دهنده را، که دانه‌ی یک گیاه قیمتی است به این کلاس می‌آورند. ناگهان سر و کله‌ی موجودات پیدا می‌شود و آنها با خواب کردن شاگردان و معلم، دانه را می‌دزدند. پسر کوچولوی شیطان کلاس که علم او را از کلاس اخراج کرده، تنها شاهد ماجراست و تنها کسی که به سیاره‌ی دیوک‌ها می‌رود و دانه‌ی نجات‌دهنده را برمی‌گرداند...

در چهارمین روز چهاردهمین جشنواره تئاتر کودک و نوجوان اصفهان، سالن تالار هنر به دوستان سال بعد رفت و تبدیل به جایی شد که سفینه‌های فضایی در آسمانش پرواز می‌کنند. این از تمهیدات بسیار خوب صحنه و دکور بود که توانست با نور و رنگ فضای تخیلی را به خوبی بسازد. دکوری با چند تعویض به موقع که با تعویض مکان بازی، تنوع را برای مخاطبان فراهم کرد و آنها را تا آخر نمایش میخکوب نگه داشت. صحنه‌ای با شکل‌های عجیب و غریب: نمایی از ساختمان‌های کج و کوله‌ی شهر که با شیشه و پلاستیک ساخته شده، سرزمین دیوک‌ها. از همه جالب‌تر، سفینه‌ی فضایی که هنگام تعویض صحنه و تاریکی سالن در فضای تالار به پرواز درآمد و کودکان را ذوق‌زده کرد.

نمایش با قصه‌گویی معلم شروع شد و او خود و شاگردانش را یکی‌یکی معرفی کرد. شاگردان شیطانی که نمایانگر بچه‌های ۲۰۰ سال بعدند. اما چرا الگوی دخترهای نمایش‌های کودکانه باید همیشه اینچنین

خیلی از کسانی که در این جشنواره به ارائه کار پرداخته‌اند به دلیل مسایل اجرا موفق نشده‌اند در این نشست‌ها حاضر شوند و این مشکل اجرای این قبیل کارها در زمان جشنواره است.

بهرتر نیست فعالیت‌های تخصصی در طول سال به طور مستمر انجام گیرد.

دیدن کارهای دیگران و کارهای خارجی مساله‌ای است که حتی برای فعالان این رشته کم پیش می‌آید. برای همین معتقدم ضمن این که جشنواره‌ها و برنامه‌های جنبی آن حتما باید ادامه داشته باشد. ولی از طرفی ایده‌آل این است که نشست‌ها در طول سال برقرار باشد اما نه به این معنی که آنها را از جشنواره‌ها حذف کنیم. هر کدام باید کارکرد خود را داشته باشد. پیشنهاد من این است که برگزاری نشست‌ها در مقطعی بدون اجراهای جشنواره‌ای تئاتر انجام بگیرد. البته آقای موسوی در تهران به دنبال چنین چیزی بودند که متأسفانه به دلیل مسایل اداری صورت نگرفته است. تاکید اصلی من این است که قسمت‌های آموزشی و پژوهشی باید به طور مستقل در طول سال انجام شود.

نشست‌های امسال را چگونه دیدید؟

پارسال با وجود مدیریت خوب نشست‌ها و اساتیدی که دعوت شده بودند، شرکت کنندگان کمتر بودند، مکان برگزاری ظرفیت کمتری داشت و اطلاع رسانی خیلی ضعیف‌تر بود و بحث‌ها تنوع زیادی نداشت. با توجه به آن تجربیات، امسال محل برگزاری را تغییر دادیم، اطلاع رسانی را چه از طریق صدا و سیما و چه بولتن بهبود بخشیدیم و به بحث‌ها تنوع دادیم و جلسات ترکیبی از سخنرانی، پرسش و پاسخ، میزگرد و اظهار نظر شرکت کنندگان بود. به همین دلیل امسال از نظر کمی و کیفی رشد بسیاری داشتیم. گاهی حتی بحث‌ها تا دیروقت در خیابان ادامه پیدا کرده است.

مشخص است که بدون پژوهش و بهره‌گیری از دانش دیگران برای بالا بردن سطح دانش افراد، شاهد رشد خوبی از نظر کیفی نخواهیم بود. ما از پرداختن به مسایل پژوهشی در کارهای کودک غافل شده‌ایم. البته تئاتر کودک در کشور ما چند دهه بیشتر عمر ندارد. این یکی از معضلات کار کودک و حتی بزرگسال در تئاتر ماست که ما بسیاری از تجربه‌های خطا را تکرار می‌کنیم؛ چرا که تولید تئاتر ما باید مبنایی اندیشه‌ای داشته باشد که دچار کمبود آن هستیم. البته تنها صد سال است ما با پدیده تئاتر آشنا شده‌ایم و ۴۰ سال بیشتر نیست که تئاتر کودک داریم. به نظر من ما باید توقع خودمان را با توجه به پیشینه اندکی که داریم تنظیم کنیم و امیدوار باشیم که امر پژوهش و بحث‌های نظری هر چه زودتر برای ما جدی شود.

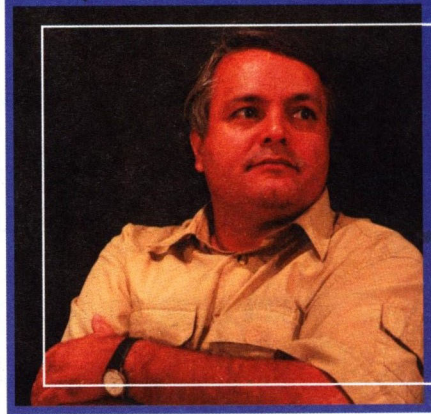
به نظر شما این کمبود پیشینه در کار کودک را یک نهضت ترجمه آثار ارزشمند کشورهای دیگر نمی‌تواند جبران کند؟

توقع نابعی است که ما ابتدا به ساکن خواهیم به تولید اندیشه در زمین‌های برداریم. البته هستند کسانی مانند استاد کیانیان که در این زمینه کار پژوهشی کرده‌اند. اما معمولا وقتی بنیاد یک دانش در جامعه وجود ندارد ما نخست باید نهضت ترجمه داشته باشیم. کاری که در همین جشنواره امسال هم دیدیم. چند کتاب چاپ شده که یکی از آنها کتاب فوق‌العاده مهمی است که آقای فدایی حسین، از اندک پژوهشگران این عرصه، آن را ترجمه کرده‌اند.

باید با ترجمه شروع کنیم و سپس به دانش تخصصی در این زمینه برسیم. جشنواره یک فرصت ایده‌آل است که ما به دنبال این قضیه برویم. البته متأسفانه جوانان در این نشست‌ها خیلی شرکت نداشته‌اند.

«منوچهر اکبرلو» مسؤول برگزاری نشست‌ها و سخنرانی‌های تخصصی جشنواره در گفتگوی اختصاصی با «کریه‌خنده»

آموزش و پژوهش تئاتر کودک باید به طور مستقل در طول سال جریان داشته باشد

در جشنواره‌های بین‌المللی معتبر دنیا یکی از بخش‌هایی که بسیار روی آن تاکید می‌شود کارگاه‌های آموزشی است. با توجه به این که مخاطبان این کارگاه‌ها متخصصان و افراد تاثیرگذار در کارهای کودک هستند، جایگاه این قبیل فعالیت‌ها را در جشنواره چطور ارزیابی می‌کنید؟

کسب

سید مهدی سیدین نیا، رئیس حوزه هنری استان اصفهان، حدود ۲۰ سال است در فعالیت‌های فرهنگی حضور دارد و حدود نیمی از این بیست سال را در رسانه صدا و سیما و در کارهای فرهنگی هنری سپری کرده است.

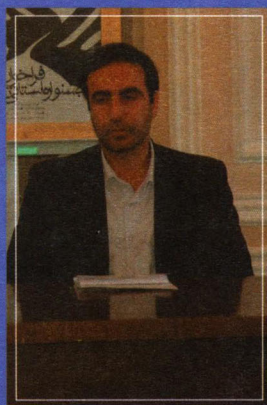
همکاری حوزه هنری در چهاردهمین جشنواره کودک و نوجوان با ستاد برگزاری به چه نحو و میزانی بوده است؟
 بیشتر از لحاظ حمایت و پشتیبانی در رابطه با امکانات بوده است تا در بخش نرم افزاری. این همکاری با در اختیار گذاشتن سالن‌ها بوده است.

تئاتر و به طور کلی نمایش تا چه حد می‌تواند در انتقال مفاهیم به کودکان ما تاثیر بگذارد؟

قاعدتا خیلی زیاد، چون هنر نمایش یکی از هنرهای تاثیر گذار است. به خصوص ویژگی تئاتر مواجهه مستقیم با مخاطب است. حتی گاهی تاثیرش از فیلم هم بیشتر است. از آن جهت که موضوع کار نمایش، کار زنده است، کودک از نزدیک با شخصیتها و بازیگران درگیر است. از این جهت اگر شرایط واقعا فراهم شود، به خصوص سالنهای مناسب کار کودک (که ما خیلی کم داریم)، کسی نمی‌تواند از تاثیر گذاری آن دریغ کند.

به نظر جنابعالی این جشنواره تا چه حد می‌تواند در پیشرفت تئاتر کودک کشور تاثیر بگذارد؟

جشنواره تئاتر یک برتری خوبی نسبت به جشنواره‌های دیگر (حتی فیلم) دارد و آن اینکه، مخاطب محور اصلی جشنواره است. اگر این اتفاق بیفتد، می‌توان گفت که جشنواره به خوبی برگزار شده است. تئاتر این ویژگی را دارد که هر جشنواره اش یک اتفاق است. کارها باید به گونه ای باشد که مخاطب را جذب کند نه اینکه فقط داور پسند باشد.

سید مهدی سیدین

رئیس حوزه هنری استان اصفهان

سید حمید هاتف‌الحسینی معاون صدای، صداوسیما مرکز اصفهان، فعالیت‌های این مرکز را در طول جشنواره، چنین عنوان کرد: مرکز صدای اصفهان در راستای برگزاری چهاردهمین جشنواره سراسری تئاتر کودک و نوجوان در دوحش اطلاع‌رسانی برنامه‌ها و اخبار جشنواره و ساخت و تولید برنامه‌های اختصاصی تئاتر کودک و نوجوان فعالیت داشته است.

مرکز صدا، تا به حال در زمینه تئاتر کودک چه کارهایی انجام داده است؟

تئاتر کودک در رادیو با آنچه شما در تلویزیون سراغ دارید متفاوت است. رادیو نمایش کودک را دارد که همان تئاتر کودک در تلویزیون است با این تفاوت که در اینجا شخصیت‌ها به صورت تصویر ذهنی اشخاص وجود دارد. ما در رادیو به تعداد شخصیت‌ها، تصویر ذهنی ایجاد می‌کنیم. برنامه آفتابگردان در بخش فعالیت‌های نمایشی در رادیو به کار مشغول است که بصورت مرتب ساخت و تولید می‌شود.

در حال حاضر مشکل تئاتر کودک را در چه می‌بینید و شما چه پیشنهادی برای بهتر شدن وضعیت آن دارید؟

تئاتر در اصفهان از سابقه‌ی دیرینه‌ای برخوردار است ولی هنوز هزینه‌ای که درخور آن باشد به این هنر اختصاص داده نمی‌شود. اگر چه مشکل اصلی تئاتر و در اصفهان بحث بودجه است ولی شناخت مردم هم در زمینه تئاتر بسیار محدود است.

در این زمینه ما بخشی با عنوان تئاتر درمانی داریم که از این طریق می‌توان به راحتی مسایل و مشکلات کودکان و نوجوانان را در قالب تئاتر و بازی گنجانده و بسیاری از مشکلات آنها را بدون صرف وقت، انرژی و هزینه‌های هنگفت حل کرد و البته دستیابی به چنین شناختی بسیار ارزشمند است.

سید حمید هاتف‌الحسینی

معاونت صدا مرکز صداوسیما اصفهان

کسب

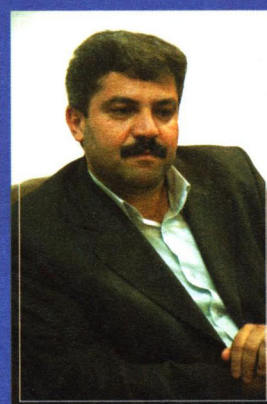
در راستای برگزاری چهاردهمین جشنواره سراسری تئاتر کودک و نوجوان در اصفهان بهتر دیدیم به سراغ سیدحسین ناظر؛ معاون اطلاعات و اخبار صداوسیما مرکز اصفهان برویم و از آنچه تا امروز صداوسیما انجام داده جویا شویم.

اقدامات شما برای پوشش خبری چهاردهمین جشنواره تئاتر کودک و نوجوان چه بوده است؟

تئاتر، یک رسانه دیداری و شنیداری است و بالطبع ما هم که در رسانه ملی کار می‌کنیم، از این هنر به عنوان همکار یاد می‌کنیم و در امر اطلاع‌رسانی، آن را شریک خودمان می‌دانیم. مخصوصا اگر این هنر و تئاتر در خدمت جامعه باشد. در مورد کودکان و نوجوانان هم که به طور قطع و یقین صفا و صمیمیت و صداقت در گفتار و کردار هنرمندان خردسال و کودک می‌تواند آن نقش شریک و همکار را برای ما به خوبی ایفا کند و ما در این زمینه وظیفه بسیار مهمی داریم. پس هم به دلیل حساسیت کار کودکان و نوجوانان و هم اینکه این جشنواره یکی از بزرگترین رویدادهای فرهنگی و هنری استان و کشورمان است و قاعدتا باید به نحو مطلوبی پوشش داده‌شود؛ در همین راستا سعی کردیم قبل، حین و بعد از جشنواره، کار اطلاع رسانی را در ابعاد مختلف استانی، ملی و فراملی به بهترین نحو انجام دهیم.

صحبت آخری اگر در باقی‌مانده است بفرمائید.

در این بعد، واقعا جا دارد که برای قشر کودک و نوجوان کار بیشتری صورت بگیرد و امیدواریم که جشنواره تئاتر کودک و نوجوان بتواند جایگزین خوبی برای جشنواره فیلم باشد و طبیعتا مردم ما هم که علاقمند به تئاتر و مخصوصا تئاتر کودک و نوجوان هستند با برگزاری این جشنواره‌ها، علاقمندتر خواهند شد و آشنایی بیشتری با تئاتر کودک پیدا می‌کنند.

سید حسین ناظر

معاون اطلاعات و اخبار مرکز صداوسیما اصفهان

کسب

محمد رضا رهبری، یکی از نمایشنامه‌نویسان خوب اصفهانی و عضو هیات بازیینی سیزدهمین جشنواره تئاتر کودک و نوجوان و همچنین مدیر تالار هنر اصفهان است به همین بهانه به سراغ ایشان رفتیم تا نظرشان را در زمینه تئاتر کودک جویا شویم.

انواع تئاتر کودک کدامست؟

همان تقسیم بندی تئاتر بزرگسالان را دارد. مانند تئاتر خیابانی، عروسکی، صحنه ای و تمام تقسیم بندی های تئاتر بزرگسال شامل آن می‌شود.

چه رابطه‌ای بین تئاتر کودک و ادبیات وجود دارد؟

ادبیات کودک می‌تواند خوراک اولیه بسیار مناسبی برای متون نمایشی کودک فراهم کند. بخصوص در ایران به دلیل آنکه ما قدرتمان در ادبیات کودک بیشتر است تا در نمایش کودک و چون دارای سابقه و هم چنین آثار منتشر شده‌ی قدرتمندی هستیم پس می‌توانیم بسیار استفاده کنیم. از طرف دیگر نویسنده‌های کودک در حوزه ادبیات کودک دارای ذهنیت بسیار خوبی هستند که این ذهنیت، بخصوص طبع شاعرانه و قدرت تخیل بالا می‌تواند خیلی برای ورود آنها به حوزه ی ادبیات نمایشی کمک کند و در نتیجه ما نمایشهای کودک عالی خواهیم داشت.

جشنواره فرصت بسیار مناسبی است که به دو سوال پاسخ دهیم یا به عبارتی اگر به دو سوال پاسخ مثبت بدهیم یعنی کارکرد جشنواره مثبت و اجرای آن مفید بوده است.

یک: آیا پس از جشنواره هنرمندان تئاتر کودک افزوده شده است؟ دو: چه میزانی و چه تعداد از خانواده‌ها پی برده‌اند که تئاتر ابزار تربیتی مناسبی است و خانواده‌ها پس از این به دنبال بهره‌گیری از تئاتر برای تربیت کودکان خود باشند. امید که پاسخ مثبت باشد.

محمد رهبری

عضو هیات بازیینی جشنواره سیزدهم

چهارشنبه، روز چهارم جشنواره

نام نمایش	دو ویژگی برتر نمایش
ذیوکها	بازیگری / تاثیرگذاری آموزشی
پادشاه قصه‌ها	تازگی موضوع و جذابیت/بازیگری
سارا و لویبای سحرآمیز	تاثیرگذاری آموزشی / موسیقی
مش مش قلی خان	شعر و ترانه / بازیگری

طبق آمار اعلام شده از مرکز نظر سنجی جشنواره، دیروز ۸۵/۷۳ درصد از شرکت کنندگان در جشنواره از برگزاری جشنواره در اصفهان رضایت داشته‌اند، همچنین ۳۲/۶۰ درصد از شرکت کنندگان نیز جشنواره امسال را نسبت به سال گذشته بهتر ارزیابی کرده‌اند و ۵۰/۲۸ درصد نیز به علت عدم حضور در جشنواره‌ی سال گذشته بدون نظر بوده‌اند. طبق این گزارش ۶۹/۳۵ درصد از شرکت کنندگان در این نظرسنجی کیفیت نشریه خبری "گریه خنده" را مطلوب ارزیابی کرده‌اند.

واحد نظرسنجی

کب

سه‌شنبه فیتیله به خمینی شهر رفت تا مهمان بچه‌های آنجا باشد. گروه فیتیله مثل همیشه و همه جا با استقبال زیادی روبه‌رو شد، آنقدر زیاد که پلیس و آتش‌نشانی هم در محل اجرا حاضر شدند. علاوه بر کودکان، پدر و مادرها هم به تماشا نشستند و از مسابقه‌ها، نمایشها و سرودهای مهیج و مفرحی که اجرا شد، لذت

حمید گلی سال ۱۳۴۸ در تهران به دنیا آمد و سابقه‌ای ۲۰ ساله در کار کودک دارد.

اولین کار شما چه بود؟

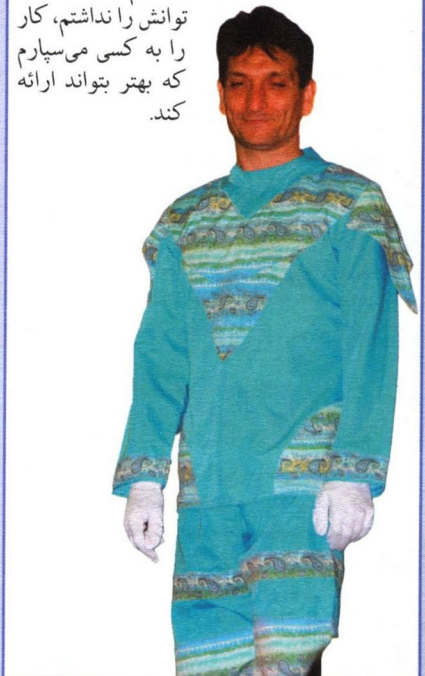
من در مدرسه‌ی هنر و ادبیات به اتفاق آقای مسلمی کاری انجام دادم به نام «جنگ زنگ بیداری» که برای تلویزیون کار شده بود و آقای علیرضا خمسه هم مدرس ما بودند. اما آن برنامه پخش نشد و در آرشیو صدا و سیما ماند.

کار با کودکان را چگونه می‌بینید؟

کار خوب و حس برانگیزی است. خیلی از لحاظ روحی-روانی تاثیر مثبت روی بازیگر می‌گذارد. اما مشکلات خودش را هم دارد. دوست دارم تا زمانی که بتوانم کار کودک را ادامه دهم و اگر روزی توانش را نداشتم، کار را به کسی می‌سپارم که بهتر بتواند ارائه کند.

دوست دارید تا چه زمانی در این کار باشید؟

همیشه دعایم این است که خدا اجازه دهد تا برای کودکان کار کنم. من الان ۴۰ سال دارم و حرکات بدنی را که روی صحنه نمایش انجام می‌دهم، فقط به خاطر عشق به بچه‌هاست. دوست دارم خدا این توانایی را به من بدهد که بتوانم ادامه دهم.

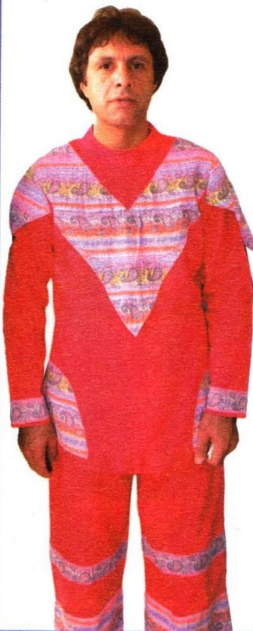

بردند. پس از اجرای نمایش در دو نوبت، گروه فیتیله به خانه‌ای در یکی از محله‌های خمینی شهر رفتند که کودکان بی سرپرست تحت پوشش بهزیستی در آنجا زندگی می‌کنند. در خلال و حاشیه‌ی این مراسم با آنها گفت‌وگوی کوتاهی داشتیم.

علی فروتن متولد ۱۳۴۶ در بروجرد و فارغ‌التحصیل مجتمع آموزشی سینما است و ۲۰ سال در کار کودک سابقه دارد.

چه لذتی در کار بچه‌ها نهفته است که شما را به فعالیت در این زمینه می‌کشاند؟

در وجود همه‌ی انسانها چیزی وجود دارد به نام کودک درون که اصولا وقتی آدم‌ها بزرگ می‌شوند، آن را می‌کشند و اجازه‌ی فعالیت به آن نمی‌دهند. به همین دلیل است که می‌گویند: زشت است اگر لباس رنگ روشن بپوشیم! و یا با کودکان مانند آنها برخورد کنیم و حرف بزنیم. دنیای بچه‌ها دنیای لذت بخشی است. همه چیز آن‌ها زیباست؛ حتی قهر کردنشان. مثلاً وقتی بچه‌ها قهر می‌کنند، حداکثر ۱۰ دقیقه با هم قهر هستند. اما وقتی بزرگ‌ها قهر می‌کنند، سالیان سال با هم قهر هستند ولی می‌گویند مثل بچه‌ها قهر می‌کنی؟! در صورتی که قهر بچه‌ها هم خنده‌دار است و هم کوتاه. من خیلی آن‌ها و حمایت‌های معنوی که از سوی آن‌ها می‌شود را دوست دارم.

یه کف!!!
یه هورا!!!

محمد مسلمی از سال ۶۴ وارد مدرسه‌ی ادبیات شد ولی کار در زمینه تئاتر و تلویزیون را از سال ۶۷ و با برنامه «پالام پولوم بیلیم» شروع کرد.

در مورد تشکیل گروه فیتیله توضیحاتی بفرمایید.
در سال ۶۸ یا ۶۹ قرار شد که با آقای گلی و آقای آویژه، یک کار تلویزیونی انجام دهیم. پس از آن هم با آقای فروتن آشنا شدیم و گروه ما ۴ نفر شد. آقای آویژه بعد از مدتی به خاطر تحصیل از گروه جدا شدند و ما ۳ نفره به اجرای برنامه در جاهای مختلف می‌پرداختیم و تا امروز که در قالب گروه فیتیله در خدمت شما هستیم.

تا کی دوست دارید کار را برای کودکان ادامه دهید؟
شما اگر از یک پزشک متخصص اطفال این سوال را بپرسید چه جوابی می‌دهد؟ او نمی‌گوید دیگر دوست ندارم کودکی را عمل کنم و یا دیگر برای کودکان دارو تجویز نمی‌کنم. من هم همین‌طور. دوست دارم تا جان در بدن دارم برای کودکان، این کار را ادامه دهم.

حرف نگفته‌ای دارید؟

گروه ما و کار آن در شهرستان‌ها از بخشهای ویژه‌ی این جشنواره است. به دلیل اینکه همیشه جشنواره‌ها محدود به یک مکان هستند و عده‌ی محدودی می‌آیند آن را تماشا می‌کنند، از جشنواره‌ها کسی اطلاع پیدا نمی‌کند. چه می‌شود اگر جشنواره‌ها به روستاها و شهرستانها بروند و بخشی از فعالیت خویش را در آنجا به نمایش بگذارند؟!

